

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2007. gada 18. jūlijā \*

Lieta C-212/05

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam,

ko *Bundessozialgericht* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2005. gada 10. februārī un Tiesā reģistrēts 2005. gada 17. maijā, tiesvedībā

***Gertraud Hartmann***

pret

***Freistaat Bayern.***

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji P. Janns [*P. Jann*], K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], A. Ross [*A. Rosas*], K. Lēnartss [*K. Lenaerts*] un P. Kūris [*P. Kūris*], tiesneši R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], K. Šimans [*K. Schiemann*] (referents), J. Makarčiks [*J. Makarczyk*], Dž. Arestis [*G. Arestis*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*] un L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*],

\* Tiesvedības valoda — vācu.

ģenerālvokāts L. A. Hēlhuds [*L. A. Geelhoed*],  
sekretārs B. Fileps [*B. Fülöp*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 13. jūnijā,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Hartmanes [*Hartmann*] vārdā — M. Eplains [*M. Epplein*], *Assessor*,
- Vācijas valdības vārdā — M. Lumma [*M. Lumma*], pārstāvis,
- Spānijas valdības vārdā — F. Diess Moreno [*F. Díez Moreno*], pārstāvis,
- Nīderlandes valdības vārdā — M. de Mola [*M. de Mol*], pārstāve,
- Apvienotās Karalistes valdības vārdā — sākotnēji K. Džeksone [*C. Jackson*], pārstāve, kurai palīdz E. Šarpstone [*E. Sharpston*], *QC*, pēc tam K. Gibsa [*C. Gibbs*], pārstāve, kurai palīdz T. Vards [*T. Ward*], *barrister*,
- Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — F. Kreišics [*V. Kreuschitz*] un D. Martins [*D. Martin*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus tiesas sēdē 2006. gada 28. septembrī,

pasludina šo spriedumu.

## Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 1968. gada 15. oktobra Regulu (EEK) Nr. 1612/68 par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Kopienā (OV L 257, 2. lpp.).
- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp Hartmani un *Freistaat Bayern* [Bavārijas federālo zemi] par to, ka *Freistaat Bayern* atteikusies viņai izmaksāt bērna kopšanas pabalstu par viņas bērniem.

## Atbilstošās tiesību normas

### *Kopienų tiesiskais regulējums*

- 3 Regulas Nr. 1612/68 7. panta 1. un 2. punkts formulēti šādi:

“1. Darba ņēmējam, kas ir dalībvalsts pilsonis, citā dalībvalstī pilsonības dēļ nedrīkst piemērot citādus darba un nodarbinātības nosacījumus kā minētās valsts darba ņēmējiem, īpaši attiecībā uz atalgojumu, atlaišanu un bezdarba gadījumā — atjaunošanu darbā vai atkārtotu pieņemšanu darbā.

2. Šāds darba ņēmējs bauda tādas pašas sociālās un nodokļu priekšrocības, kā attiecīgās valsts darba ņēmēji.”

*Valsts tiesiskais regulējums*

- 4 Kā izriet no iesniedzējtiesas lēmuma, likuma “Par bērna kopšanas pabalsta piešķiršanu” (*Bundeserziehungsgeldgesetz*, turpmāk tekstā — “*BERzGG*”) 1. panta 1. punkts redakcijā, kas bija piemērojama pamata lietas faktu norises laikā, paredzēja, ka persona var pieprasīt bērna kopšanas pabalstu, ja tās pastāvīgā dzīvesvieta vai parastā dzīvesvieta ir Vācijā, tā dzīvo kopā ar tās aprūpē esošu bērnu, tā pati nodrošina šī bērna kopšanu un audzināšanu un neveic profesionālo darbību vai nestrādā pilnu slodzi.
- 5 Turklāt saskaņā ar *BERzGG* 1. panta 4. punktu redakcijā, kas bija piemērojama pamata lietas faktu norises laikā, Eiropas Savienības dalībvalstu pilsoņiem un pārrobežu darba ņēmējiem no Vācijas tiešajām robežvalstīm ir tiesības uz bērna kopšanas pabalstu, ja vien to nodarbošanās Vācijā nav mazsvarīga.
- 6 Saskaņā ar *BERzGG* 1. panta 7. punktu 2000. gada 12. oktobra grozījumu redakcijā personas, kura Vācijā ir nodarbināta valsts dienestā vai ir civildienesta attiecībās, laulātajam, kas dzīvo citā dalībvalstī, ir tiesības uz bērna kopšanas pabalstu. Tomēr atbilstoši *BERzGG* 24. panta 1. punktam šī tiesību norma neattiecas uz bērniem, kuri ir dzimuši pirms 2001. gada 1. janvāra.

## Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

- 7 Hartmane ir Austrijas pilsonē, kas kopš 1990. gada dzīvo laulībā ar Vācijas pilsoni, kurš agrāk dzīvoja Vācijā. Kopš 1990. gada laulātais pāris ar viņu trīs bērniem, kas dzimuši attiecīgi 1991. gada martā, 1993. gada maijā un 1997. gada septembrī, dzīvo Austrijā. Prasītājas vīrs ir ierēdnis Vācijā (kopš 1986. gada *Deutsche Bundespost*, bet no 1995. gada — *Deutsche Telekom AG*).
  
- 8 Ar 1991. gada 5. septembra lēmumu — lēmuma, kas pieņemts pēc 1992. gada 7. janvārī celtajiem iebildumiem, redakcijā — un 1993. gada 20. septembra lēmumu — lēmuma, kas pieņemts pēc 1994. gada 26. janvārī celtajiem iebildumiem, redakcijā — *Freistaat Bayern* atteicās Hartmanei piešķirt *BErzGG* (redakcijā, kas bija piemērojama pamata lietas faktu norises laikā) paredzēto bērna kopšanas pabalstu par viņas pirmajiem diviem bērniem.
  
- 9 Ar 1998. gada 10. un 23. jūnija lēmumiem — lēmuma, kas pieņemts pēc 1998. gada 7. septembrī celtajiem iebildumiem, redakcijā — prasītājas iesniegtie pārskatīšanas lūgumi, kā arī lūgums izmaksāt bērna kopšanas pabalstu par pirmo viņas jaunākā dēla dzīves gadu tikai noraidīti. Šī bērna kopšanas pabalsta piešķiršanas atteikums tiek pamatots ar to, ka Hartmane nedzīvo Vācijā un šajā dalībvalstī neveic nekādu profesionālo darbību.
  
- 10 Tā kā *Sozialgericht München* [Minhenes Sociālo lietu tiesa] ar 2001. gada 14. februāra nolēmumu Hartmanes prasību noraidīja, viņa par šo lēmumu iesniedza apelācijas sūdzību *Bayerische Landessozialgericht* [Bavārijas zemes Sociālo lietu tiesa], kura ar 2003. gada 1. jūlija spriedumu arī noraidīja viņas lūgumu. Šī tiesa uzskatīja, ka saskaņā ar Vācijas tiesību aktiem Hartmane nevar saņemt bērna kopšanas pabalstu, jo viņa nedzīvo Vācijā. Attiecīgo pabalstu viņai nevar piešķirt arī saskaņā ar Kopienas tiesībām.

- 11 Pēc šīs tiesas domām, Padomes 1971. gada 14. jūnija Regula (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem un viņu ģimenēm, kas pārvietoja Kopienā, ar Padomes 1983. gada 2. jūnija Regulu (EEK) Nr. 2001/83 grozītajā un atjauninātajā redakcijā (OV L 230, 6. lpp.), kas grozīta ar Padomes 1992. gada 30. aprīļa Regulu (EEK) Nr. 1249/92 (OV L 136, 28. lpp., turpmāk tekstā — “Regula Nr. 1408/71”), šajā gadījumā nav piemērojama, jo ne uz Hartmani, ne viņas vīru šī regula neattiecas. Hartmane neveic nekādu darbu un viņas vīrs kā ierēdnis nevar tikt uzskatīts par “darba ņēmēju” Regulas Nr. 1408/71 I pielikuma I punkta C sadaļas (“Vācija”) izpratnē.
- 12 *Bayerische Landessozialgericht* piebilda, ka tiesības uz bērna kopšanas pabalstu nevar pamatot arī ar Regulas Nr. 1612/68 7. panta 2. punktu, jo Regula Nr. 1408/71 prevalē pār Regulu Nr. 1612/68.
- 13 Tad prasītāja iesniedza kasācijas sūdzību (“Revision”) *Bundessozialgericht* [Federālajā Sociālo lietu tiesā].
- 14 Šādos apstākļos *Bundessozialgericht* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai laikposmā no 1994. gada janvāra līdz 1998. gada septembrim par migrējošu darba ņēmēju [...] Regulas Nr. 1612/68 [...] izpratnē ir uzskatāms arī Vācijas pilsonis, kurš, Vācijā saglabājot pasta ierēdņa dienesta attiecības, 1990. gadā pārcēla savu dzīvesvietu no Vācijas uz Austriju un kopš tā laika pilda savus amata pienākumus kā pārrobežu darba ņēmējs?

2) Ja uz šo jautājumu tiek atbildēts apstiprinoši,

vai tas, ka nestrādājošam pirmajā jautājumā minētās personas laulātajam, kas dzīvo Austrijā un ir šīs valsts pilsonis, nav piešķirts Vācijas bērna kopšanas pabalsts, jo Vācijā nav ne viņa pastāvīgās dzīvesvietas, ne parastās dzīvesvietas, ir uzskatāms par diskrimināciju Regulas Nr. 1612/68 7. panta 2. punkta izpratnē?”

## Par prejudiciālajiem jautājumiem

### *Par pirmo jautājumu*

<sup>15</sup> Uzdodot pirmo jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai dalībvalsts pilsonis, kas, saglabājot savas darba attiecības šajā valstī, ir pārcēlis savu dzīvesvietu uz citu dalībvalsti un kopš tā laika strādā kā pārrobežu darba ņēmējs, var atsaukties uz “migrējoša darba ņēmēja” statusu Regulas Nr. 1612/68 izpratnē.

<sup>16</sup> Vācijas valdība, Apvienotās Karalistes valdība un Eiropas Kopienų Komisija savos rakstveida apsvērumos, kā arī Nīderlandes valdība tiesas sēdē ir apgalvojušas, ka tikai personas pārvietošanās uz citu dalībvalsti ar darba veikšanas mērķi ir jāuzskata par darba ņēmēju brīvas pārvietošanās tiesību izmantošanu. Tātad tāda persona kā Hartmans [*Hartmann*], kas nekad nav izbeidzis darba attiecības savas pilsonības dalībvalstī un vienkārši pārcēlis savu dzīvesvietu uz savas sievas [pilsonības] dalībvalsti, nevar atsaukties uz Kopienų tiesību normām darba ņēmēju brīvas pārvietošanās jomā.

- 17 Šajā sakarā jāatzīmē, ka šie apgalvojumi jāizvērtē, ņemot vērā 2006. gada 21. februāra spriedumu lietā C-152/03 *Ritter-Coulais* (Krājums, I-1711. lpp.). Izvērtējot pamata lietas prasītāju stāvokli minētajā lietā, ņemot vērā EK līguma 48. pantā (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 39. pants) noteikto darba ņēmēju brīvas pārvietošanās principu, Tiesa minētā sprieduma 31. un 32. punktā norādīja, ka neatkarīgi no dzīvesvietas un pilsonības ikviens dalībvalsts pilsonis, kurš ir izmantojis darba ņēmēju brīvas pārvietošanās tiesības un veicis profesionālu darbību citā dalībvalstī, kas nav viņa dzīvesvietas dalībvalsts, ietilpst šīs normas piemērošanas jomā. Līdz ar to pamata lietas prasītāji, kas strādāja citā dalībvalstī, nevis viņu faktiskās dzīvesvietas dalībvalstī, ietilpa Līguma 48. panta piemērošanas jomā.
- 18 Šajā gadījumā pamata prāvas pamatā esošā situācija ir tādas personas situācija, kura kopš savas dzīvesvietas pārcelšanas dzīvo vienā dalībvalstī, bet profesionālo darbību veic citā dalībvalstī. Hartmaņa apmešanās uz dzīvi Austrijā ar darbu nesaistītos nolūkos nepamato to, ka viņam tiek liegts migrējoša darba ņēmēja statuss, ko viņš ir ieguvis no brīža, kad pēc savas dzīvesvietas pārcelšanas uz Austriju viņš ir pilnībā izmantojis savas darba ņēmēju brīvas pārvietošanās tiesības, dodoties strādāt uz Vāciju vispirms *Deutsche Bundespost*, tad — *Deutsche Telekom AG*.
- 19 Līdz ar to laikposmā no 1994. gada janvāra līdz 1998. gada septembrim Hartmaņa kā pārrobežu darba ņēmēja situācija ietilpst EK līguma noteikumu par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos un tāpat arī Regulas Nr. 1612/68 piemērošanas jomā.
- 20 Ņemot vērā iepriekšējos apsvērumus, uz pirmo jautājumu sniedzama šāda atbilde: dalībvalsts pilsonis, kas, saglabājot savas darba attiecības šajā valstī, ir pārcēlis savu dzīvesvietu uz citu dalībvalsti un kopš tā laika strādā kā pārrobežu darba ņēmējs, var atsaukties uz “migrējoša darba ņēmēja” statusu Regulas Nr. 1612/68 izpratnē.

*Par otro jautājumu*

- 21 Uzdotot otro jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai pamata lietas apstākļos Regulas Nr. 1612/68 7. panta 2. punkts neļauj nestrādājošam migrējoša darba ņēmēja laulātajam, kas dzīvo Austrijā un ir šīs dalībvalsts pilsonis, nepiešķirt Vācijas bērna kopšanas pabalstu tāpēc, ka Vācijā nav ne viņa pastāvīgās dzīvesvietas, ne parastās dzīvesvietas.
- 22 Tiesa jau ir atzinusi, ka Vācijas bērna kopšanas pabalsts ir sociālā “priekšrocība” Regulas Nr. 1612/68 7. panta 2. punkta izpratnē (skat. 1998. gada 12. maija spriedumu lietā C-85/96 *Martínez Sala, Recueil*, I-2691. lpp., 26. punkts).
- 23 Vācijas un Apvienotās Karalistes valdības ir atzīmējušas, ka būtu netaisnīgi pārrobežu darba ņēmējam, kura dzīvesvieta un darba vieta ir dažādās dalībvalstīs, ļaut baudīt tās pašas sociālās priekšrocības abās dalībvalstīs un tās apvienot. Lai šo risku mazinātu un ņemot vērā to, ka Regulā Nr. 1612/68 nav ietverti koordinācijas noteikumi, lai izvairītos no pabalstu kumulācijas, iespēju “eksportēt” bērna kopšanas pabalstu uz pārrobežu darba ņēmēja dzīvesvietas dalībvalsti varētu izslēgt.
- 24 Šajā sakarā jānorāda, ka Hartmaņa kā pārrobežu darba ņēmēja statuss nekādi neierobežo iespēju pieprasīt Regulas Nr. 1612/68 7. panta 2. punktā paredzēto vienlīdzīgo attieksmi sociālo priekšrocību piešķiršanā. Tiesa jau ir atzinusi, ka pārrobežu darba ņēmēji var atsaukties uz Regulas Nr. 1612/68 7. panta noteikumiem tāpat kā jebkurš cits darba ņēmējs, uz kuru attiecas šī norma. Šīs regulas preambulas ceturtais apsvērums *expressis verbis* paredz, ka brīvas pārvietošanās tiesības “bez diskriminācijas jābauda pastāvīgiem, sezonas un pārrobežu darba ņēmējiem un

pakalpojumu sniedzējiem”, un tās 7. pants tieši atsaucas uz “darba ņēmēj[u], kas ir dalībvalsts pilsonis” (1997. gada 27. novembra spriedums lietā C-57/96 *Meints, Recueil*, I-6689. lpp., 50. punkts).

- 25 Jāatgādina, ka pamata lietā bērna kopšanas pabalstu prasa Hartmane, kas kā darba ņēmēja, kas ietilpst Regulas Nr. 1612/68 piemērošanas jomā, sieva tikai netieši bauda migrējošam darba ņēmējam ar šīs regulas 7. panta 2. punktu noteikto vienlīdzīgo attieksmi. Tādējādi Vācijas bērna kopšanas pabalsta saņemšanas tiesības uz prasītāju var attiecināt tikai tad, ja viņas vīram šis pabalsts ir “sociālā priekšrocība” Regulas Nr. 1612/68 7. panta 2. punkta izpratnē (pēc analogijas skat. 1992. gada 26. februāra spriedumu lietā C-3/90 *Bernini, Recueil*, I-1071. lpp., 26. punkts).
- 26 Tā tas ir šajā gadījumā. Tāds pabalsts kā Vācijas bērna kopšanas pabalsts, kas vienam no vecākiem ļauj sevi veltīt maza bērna audzināšanai, kompensējot ģimenes izdevumus (šajā sakarā skat. 1996. gada 10. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-245/94 un C-312/94 *Hoever un Zachow, Recueil*, I-4895. lpp., 23.–25. punkts), ģimenei izmaksājams pilnībā neatkarīgi no tā, kurš no vecākiem šo pabalstu prasa. Šāda pabalsta piešķiršana darba ņēmēja laulātajam var mazināt darba ņēmēja pienākumu ieguldīt ģimenes izdevumos, un tāpēc viņam šis pabalsts ir “sociālā priekšrocība” Regulas Nr. 1612/68 7. panta 2. punkta izpratnē (pēc analogijas skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Bernini*, 25. punkts).
- 27 Regulas Nr. 1612/68 7. panta 2. punkts paredz, ka migrējošs darba ņēmējs uzņēmējā dalībvalstī bauda tādas pašas sociālās un nodokļu priekšrocības kā šis valsts darba ņēmēji. Tā kā bērna kopšanas pabalsts ir “sociālā priekšrocība” šīs normas izpratnē, tādām migrējošam darba ņēmējam kā Hartmanam un tādam arī viņa sievai, ņemot vērā šī sprieduma 25. un 26. punktā izklāstītos iemeslus, jābauda tādas pašas priekšrocības kā attiecīgās valsts darba ņēmējam.

- 28 No Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka Vācijas tiesību akti bērna kopšanas pabalsta piešķiršanu primāri pakļauj nosacījumam, ka tā saņēmēju dzīvesvietai jābūt valsts teritorijā. Tā kā šādi tiesību akti var izraisīt Vācijā nedzīvojošu darba ņēmēju netiešu diskrimināciju, iesniedzējtiesa jautā, vai šie tiesību akti var tikt pamatoti un ievēro samērīguma kritēriju.
- 29 Jānorāda, ka gan EKL 39. pantā, gan Regulas Nr. 1612/68 7. pantā ietvertais vienlīdzīgas attieksmes noteikums aizliedz ne tikai acīmredzamu diskrimināciju pilsonības dēļ, bet arī jebkura veida slēptu diskrimināciju, kas, piemērojot citus nošķiršanas kritērijus, faktiski noved pie tā paša rezultāta (iepriekš minētais spriedums lietā *Meints*, 44. punkts).
- 30 Izņemot gadījumus, kad valsts tiesību norma ir objektīvi pamatota un ir samērīga ar sasniedzamo mērķi, tā ir atzīstama par netieši diskriminējošu, ja tā pēc savas būtības var vairāk ietekmēt migrējošus darba ņēmējus salīdzinājumā ar attiecīgās valsts pilsoņiem un ja tādējādi īpaši tiek radīta nelabvēlīga situācija migrējošiem darba ņēmējiem (iepriekš minētais spriedums lietā *Meints*, 45. punkts).
- 31 Tā tas ir ar tādu dzīvesvietas nosacījumu kā pamata prāvā, kuru, kā to atzīmē iesniedzējtiesa, ir dabiski vieglāk ievērot attiecībā uz Vācijas darba ņēmējiem vai viņu laulātajiem, kuri visbiežāk dzīvo Vācijā, nekā attiecībā uz darba ņēmējiem, kas ir citu dalībvalstu pilsoņi, vai viņu laulātajiem, kuri biežāk dzīvo citā dalībvalstī (pēc analogijas skat. 1999. gada 8. jūnija spriedumu lietā *C-337/97 Meeusen, Recueil*, I-3289. lpp., 23. un 24. punkts).

- 32 Saskaņā ar iesniedzējtiesas sniegtajiem skaidrojumiem Vācijas bērna kopšanas pabalsts ir valsts ģimenes politikas instruments, kura mērķis ir veicināt dzimstību valstī. Šī pabalsta pirmais mērķis ir ļaut vecākiem pašiem rūpēties par saviem bērniem, atsakoties no profesionālās darbības vai to mazinot, lai sevi veltītu savu bērnu audzināšanai viņu dzīves sākumposmā.
- 33 Vācijas valdība būtībā piebilst, ka bērna kopšanas pabalsts tiek piešķirts, lai sniegtu priekšrocības tām personām, kuras, ņemot vērā viņu dzīvesvietas izvēli, ir radījušas reālas saites ar Vācijas sabiedrību. Šajā kontekstā tāds dzīvesvietas nosacījums kā pamata prāvā ir pamatots.
- 34 Neatkarīgi no jautājuma, vai Vācijas tiesību aktu mērķi var pamatot vienīgi uz dzīvesvietas kritēriju balstītu valsts tiesisko regulējumu, jāatzīst, ka saskaņā ar iesniedzējtiesas sniegtajiem skaidrojumiem Vācijas likumdevējs, lemjot par bērna kopšanas pabalsta piešķiršanu, nav vien šauri piemērojis dzīvesvietas nosacījumu, bet ir atzinis izņēmumus, kas ļauj to saņemt arī pārrobežu darba ņēmējiem.
- 35 No iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka saskaņā ar *BERzGG* 1. panta 4. punktu redakcijā, kas bija piemērojama pamata lietas faktu norises laikā, pārrobežu darba ņēmēji, kuri strādā Vācijā, bet dzīvo citā dalībvalstī, var pretendēt uz Vācijas bērna kopšanas pabalstu, ja viņu profesionālā darbība nav mazsvarīga.

- 36 Līdz ar to šķiet, ka saskaņā ar pamata prāvas faktu laikā spēkā esošajiem Vācijas tiesību aktiem dzīvesvieta netika uzskatīta par vienīgo saiti ar konkrēto dalībvalsti un ka būtisks ieguldījums valsts darba tirgū arī ir svarīgs elements, integrējoties šīs dalībvalsts sabiedrībā.
- 37 Šādos apstākļos attiecīgā bērna kopšanas pabalsta piešķiršana nevar tikt liegta tādām laulātajām pārim kā Hartmaņi, kuri nedzīvo Vācijā, taču viens no laulātajiem šajā valstī strādā pilna laika darbu.
- 38 Ņemot vērā iepriekšējos apsvērumus, uz otro jautājumu sniedzama šāda atbilde: tādos apstākļos kā pamata prāvā Regulas Nr. 1612/68 7. panta 2. punkts neļauj migrējoša darba ņēmēja, kurš strādā kādā dalībvalstī, nestrādājošam laulātajam, kurš dzīvo citā dalībvalstī, nepiešķirt tādu sociālo priekšrocību kā Vācijas bērna kopšanas pabalsts tāpēc, ka viņam pirmajā minētajā valstī nav ne pastāvīgās dzīvesvietas, ne parastās dzīvesvietas.

### **Par tiesāšanās izdevumiem**

- 39 Attiecībā uz pamata lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) **dalībvalsts pilsonis, kas, saglabājot savas darba attiecības šajā valstī, ir pārcēlis savu dzīvesvietu uz citu dalībvalsti un kopš tā laika strādā kā pārrobežu darba ņēmējs, var atsaukties uz “migrējoša darba ņēmēja” statusu Padomes 1968. gada 15. oktobra Regulas (EEK) Nr. 1612/68 par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Kopienā izpratnē;**
- 2) **tādos apstākļos kā pamata prāvā Regulas Nr. 1612/68 7. panta 2. punkts neļauj migrējoša darba ņēmēja, kurš strādā kādā dalībvalstī, nestrādājošam laulātajam, kurš dzīvo citā dalībvalstī, nepiešķirt tādu sociālo priekšrocību kā Vācijas bērna kopšanas pabalsts tāpēc, ka viņam pirmajā minētajā valstī nav ne pastāvīgās dzīvesvietas, ne parastās dzīvesvietas.**

[Paraksti]